

ACESTE JURĂMINTE GOALE

LEXI RYAN

Traducere din limba engleză de
SIMONA ȘTEFANA STOICA

LEDA EDGE

CAPITOLUL I

UMBRE RECI ÎMI ÎNVĂLUIE PIELEA TRANSPIRATĂ, MĂ ÎNTÂMPINĂ, mă ascund. Aș putea să mă scald în întuneric – să mă întind fericită sub stele și să las aerul nopții să-mi destindă mușchii încordați, suprasolicitați –, dar nu voi risipi noaptea pe odihnă sau pe o plăcere trecătoare. Acestea sunt orele spionilor și hoților. Sunt orele *mele*.

Strecor două agrafe de păr în încuietoare, degetele mele uscate, bătătorite, dansând deasupra lor precum corzile unei viole¹. E o melodie pe care am repetat-o de o mie de ori, un imn pe care l-am cântat în cele mai disperate momente ale mele. Mai bine să te rogi pentru degete iscusite, umbre și camuflaj, decât vechilor zei. Mai bine să furi, decât să mori de foame.

Braștele orăcăie în depărtare, iar corul lor aproape că ascunde clicul satisfăcător al încuietorii, anunțând deschiderea ușii servitorilor din conacul lui Creighton Gorst.

¹ Instrument muzical cu coarde, asemănător cu vioara, însă mai mare și care emite sunete mai grave, fiind acordat cu o cvintă mai jos (n. tr.).

În seara asta, Gorst are treburi în altă parte. M-am asigurat de acest lucru. Chiar și așa, cercetez împrejurimile în căutarea unui indiciu care ar demasca prezența lui sau a personalului său. Majoritatea celor bogați au mereu gărzi la datorie, dar câțiva – precum Gorst – sunt atât de paranoici, încât nu au încredere nici măcar în cei din cercul lor intim să rămână singuri în apropierea seifurilor. De câteva luni aștept o astfel de oportunitate. O astfel de noapte.

Cobor tiptil scara de piatră în pivniță. Temperatura scade cu fiecare pas, dar pielea îmi este încinsă de la adrenalina și după escaladarea zidurilor proprietății, întâmpinând cu bucurie răcoarea care îmi mângâie pielea.

La baza scărilor, o piatră-luminoasă îmi simte mișcările și se aprinde, luminând slab podeaua. O dezactivez cu o lovitură de cuțit, o tăietură adâncă de-a lungul centrului său moale, iar încăperea este învăluită într-un întuneric atât de adânc, încât cu greu îmi mai disting propria mână întinsă în față. *Bun!* Oricum mă simt mai în largul meu pășind în întuneric.

Urmând cu mâinile pereții ce alcătuiesc pivnița, ajung la oțelul rece al ușii seifului. O examinez orbește cu vârfurile degetelor – trei încuietori, dar niciuna prea complexă. Cedează în fața lamei și a acelor mele. În mai puțin de cinci minute, ușa este deschisă și simt deja cum ușurarea îmi destinde mușchii. Vom achita plata pe această lună, iar Madame Vivias nu va putea să aplice mai multe sancțiuni.

Zâmbetul meu triumfător pălește brusc atunci când întrezăresc simbolurile gravate pe prag. Și, uite-așa, adrenalina izbânzii mele se diminuează fulgerător de repede.

Seiful lui Gorst este protejat de rune.

Trebuia să mă aștept la asta.

Un om bogat, suficient de paranoic pentru a renunța la străjeri, ar ajunge foarte repede un om sărac dacă nu ar folosi puțină magie ca să-și protejeze averea.

Misiunea din această seară e periculoasă și nu pot risca să uit asta nici măcar o clipă. Fur doar de la cei care au mai mult decât au nevoie, dar odată cu bogăția vine și puterea – puterea de a-i executa pe hoții ca mine, dacă suntem prinși.

Ocolesc marcajele și scot un vierme-stea din tolbă. Îmi alunecă între degete, cu pielea sa mătăsoasă și umedă, însă îl ghidez spre încheietura mâinii, tresărind când se agață. În timp ce îmi fură un firicel de sânge din vene, pielea îi licărește, luminând podeaua din fața mea. Faptul că rămân fără adăpostul întunerului nu-mi e nici pe departe pe plac, dar trebuie să văd simbolurile. Ghemuită, trasez conturul fiecărei linii și curbe, confirmându-le forma și intenția. *Magie ingenioasă, într-adevăr!*

Aceste rune nu m-ar ține departe de seif. M-ar lăsa să intru și m-ar închide acolo, transformându-mă într-un prizonier până când stăpânul conacului s-ar ocupa de mine. Un hoț obișnuit, instruit numai în rune de protecție, ar putea face greșeala de a crede că simbolurile au fost greșit trasate când a trecut de ele. Un hoț obișnuit s-ar trezi închis înăuntru. Bine că sunt orice altceva, dar nu obișnuită.

Îmi scotocesc mintea în căutarea unei contravăraji potrivite. Nu sunt mag. Poate că mi-aș dori să fiu, dacă soarta mi-ar fi fost diferită și zilele nu mi-ar fi fost atât de ocupate să frec podelele și să fac curățenie după verișoarele mele răsfățate. Nu am nici timp, nici bani pe care să-i dau pe instruire, așa că nu voi fi niciodată în măsură să invoc magie din vârful degetelor cu vrăji, poțiuni și ritualuri. Noroc că am un prieten care m-a învățat tot ce poate. Noroc că știu cum să ies din acest seif, după ce voi fi luat ceea ce-mi trebuie.

Îmi scot pumnalul de la brâu și îmi mușc obrazul când îmi trec lama peste palma mâinii unde nu se află viermele-stea. Durerea ascuțită îmi face capul să se învâртеjească și îmi alungă orice gând din minte. Mă clatin preț de câteva clipe, prea multe, cred, iar trupul mă imploră să cedez în fața tihnei promise de inconștientă.

Respiră, Abriella! Trebuie să respiri! Nu poți da la schimb oxigenul pentru curaj.

Amintirea vocii mamei mele mă îndeamnă să trag aer în plă-mâni. Ce-i cu mine în seara asta? De obicei, nu sunt atât de sensibilă când vine vorba de sânge sau de durere. Însă, după ce am lucrat toată ziua fără pauză, sunt epuizată și înfometată. Deshidratată.

Nu prea mai am timp.

Îmi cufund degetul în sângele care îmi umple palma și desenez cu grijă runele de contravrajă deasupra celor gravate în piatră, apoi îmi șterg palma însângărată de pantaloni și îmi studiez cu atenție munca înainte de a mă ridica.

Nu-mi îngădui să-mi țin respirația când pășesc peste prag, trecând imediat de simboluri, în fiecare direcție, pentru a mă asigura că runele mele au efect. Când intru în seif, îndrept lumina de la viermele-stea de-a lungului spațiului și scot un sus-pin adânc.

Seiful lui Creighton Gorst este mai mare decât dormitorul meu. Pereții sunt ticsiți cu rafturi pline cu săculețe doldora de monede raqoni și cu bijuterii și arme scânteietoare. Mă furnică mâinile să iau cât de mult pot duce, dar îmi stăpânesc impulsul. Dacă îi voi permite disperării să preia controlul, el va ști că cineva a fost aici. Poate că oricum va afla. Poate că subestimez abilitatea bețivului de a ține socoteala averii acumulate prin îndeletniciri ale plăcerii și trupului, dar, dacă am noroc, nu va afla niciodată că cineva i-a compromis runele.

Știam că Gorst e bogat, dar nu mă așteptam la asemenea bogății. Prostituția și băutura îi fac pe oameni înstăriți, dar *atât* de înstăriți? Cercetez rafturile și, condusă de instinct, întind mâna către singura explicație. Îmi las degetele să zăbovească deasupra unui teanc de contracte de viață, dar mă trag repede înapoi când simt căldura magică radiind din ele.

Dacă aș fi avut o viață diferită, mi-aș fi dorit din tot sufletul să devin un mag puternic numai pentru astfel de contracte. Aș dezlega magia care leagă aceste vieți de oameni răi precum Gorst. Mi-aș aduna puterile și aș elibera cât de multe fete aș putea înainte să fiu prinsă și executată. Chiar dacă știu că nu posed abilitatea de a destrăma magia tănuită în aceste documente, tot ce pot face este să le las acolo unde sunt. Totul înăuntrul meu țipă că ar trebui cel puțin să *încerc*.

Nu le poți salva.

Mă forțez să mă îndepărtez. Alegând un raft înșesat, unde lipsa unui săculeț cu monede ar putea trece neobservată, mă uit cu atenție după însemne. Niciunul. Poate că Gorst ar trebui să mă plătească pentru a-l învăța cum să-și păzească realmente comoara. Ridic un singur săculeț și arunc un ochi înăuntru ca să-i verific conținutul – mai mult decât suficienți raioni pentru plata noastră. Poate suficienți și pentru luna viitoare.

Atâtea bogății are! Oare chiar va observa dacă iau mai mult?

Studiez din nou rafturile și aleg cu grijă încă două săculețe ascunse în spatele grămezilor neorganizate de comori. Știam că Gorst e un tip josnic, însă oamenii din Fairscape dobândesc o astfel de avere doar dacă fac afaceri cu zâne. Iar odată cu înțelegerea acestui lucru, toate contractele magice din seif capătă un nou înțeles. E destul de rău că îi poate face pe acei oameni să-i îndeplinească ordinele murdare, destul de rău că își vor petrece viețile plătind o datorie imposibil de achitat,

dar dacă Gorst se află în cârdășie cu făpturile fermecate, îi trimite pe oameni într-un alt tărâm pentru a-și petrece viețile ca sclavi. *Sau mai rău.*

Sunt trei teancuri de contracte. Nu pot risca să le ating, dar mă uit la fiecare grămadă în parte. Într-o zi, îmi voi cumpăra libertatea și, odată ce sora mea nu se va mai baza pe mine, mă voi întoarce aici. Într-o zi, voi găsi o cale.

Privirea mi se oprește pe teancul cel mai apropiat de ușa seifului și pe numele înscris deasupra. Îl recitesc, alături de data la care plata va fi complet achitată. O dată. De două ori. De trei ori. Pieptul mi se strânge tot mai mult, de fiecare dată. Nu cred în vechii zei, dar trimit oricum o rugăciune la vederea aceluiași nume și a acelei semnături, mângăleala unui copil. La vederea datei de mâine evidențiate cu o linie subțire din propriul ei sânge.

Pași răsună deasupra capului meu și aud bubuitul cizmelor bărbaților, apoi o voce adâncă. Nu-i pot distinge cuvintele de aici, de jos, dar nu trebuie să înțeleg ce spune pentru a ști că trebuie să fug.

Tolba îmi este îngreunată de bunurile furate și o agăț într-o parte, astfel încât să nu zăngănească lipită de șold, apoi o tulesc din seif. Înălătur viermele-stea de pe încheietură și găfâi când mi se împotrivesc, încercând să obțină mai mult sânge.

— Răbdare! șoptesc, îndrumându-l spre podea.

Târâtoarea șerpuiește peste prag, lingându-mi sângele cu limba sa micuță.

Și mai mulți pași răsună deasupra. Apoi râsete și clinchete de pahare. Nu e singur, dar, dacă am noroc, toți cei de sus vor fi prea beți pentru a mă observa cum mă strecor afară.

— Mai repede, mai repede! îi șoptesc viermelui-stea.

Trebuie să închid seiful, însă dacă îmi las sângele în urmă, Gorst va ști că cineva a fost aici. Sau mai rău – va duce o mostră unui mag, care îl va îndruma înapoi la mine. Nu-mi pot asuma un astfel de risc.

Vocile se aud tot mai aproape, urmate de pași pe trepte.

Nu am de ales. Smulg viermele-stea de la festinul său sân-geros și îl strecor în tolba, stropesc pietrele cu apă din ploscă, apoi închid iute ușa seifului.

— Voi lua o sticlă nouă! strigă Gorst din capul scărilor de la pivniță.

Cunosc prea bine vocea aia. Obişnuiam să-i curăţ bordelul. I-am şters podelele și i-am spălat toaletele până acum o lună, când a încercat să mă forţeze să lucrez pentru el într-o manieră complet diferită.

Mi-am petrecut ultimii nouă ani trăind după două reguli: nu fur de la cei care-mi oferă o muncă cinstită și nu lucrez pentru cei care fură de la mine. În noaptea aceea, am adăugat o nouă regulă pe listă: nu lucrez pentru cei care încearcă să mă șantajeze să mă prostituez.

Fiecare târșăit al cizmelor sale îl aduce tot mai aproape, dar îmi mențin mișcările line și ferme.

Zăvorăsc o încuietoare. *Clic.*

Târș, târș.

A doua încuietoare. *Clic.*

Târș, târș.

A treia...

— Ce naiba?

Clic.

— Pietrele astea luminoase nu-s bune de nimic! mormăie el de la baza scărilor.

Îmi transform respirația într-o șoaptă mută și mă lipesc de perete, acolo unde întunericul este cel mai adânc.

— Vii sau nu? întreabă o voce feminină din capul scărilor, chicotind. Am găsit cealaltă sticlă, Creighton. Haide!

— Vin.

Îi număr pașii pe măsură ce urcă și mă apropiez lent de trepte, în timp ce el se împiedică în drum spre partea de sus a scării. E beat. Poate că norocul e de partea mea în seara asta.

Ascultând cu atenție, le urmăresc înaintarea prin conac până când niciun zgomot nu mai răzbate în aripa servitorilor aflată deasupra mea și toate sunetele vin din partea din față a casei. Nu pot risca să deschid din nou seiful pentru a-mi îndepărta restul de sânge. Nu în seara asta.

Urc tiptil scările, într-o tăcere deplină, urmând în sens invers pașii care m-au adus aici.

Nu sunt conștientă de forța tensiunii care-mi încordează mușchii până nu ies din casă, senzația părăsindu-mă în grabă. Apoi, sub cerul răcoros al nopții, sunt lovită de un val de epuizare. Nu mă voi opri acum, dar m-am forțat prea tare în ultima săptămână, iar trupul meu resimte tot efortul depus; nu-l mai pot ignora, nu pentru mult timp.

Am nevoie de somn. De mâncare. Și mai târziu, în zori, poate chiar de câteva minute în care să uit de toate și să-l privesc pe Sebastian antrenându-se în curtea din spate a lui Madame Vivias. Asta ar putea fi mai bine decât somnul *sau* mâncarea.

Gândul, o străfulgerare de adrenalină care îmi străbate tot trupul, mă împinge să-mi termin misiunea. Umbrele mă ghidează în afara conacului – o cărare șerpuitoare în jurul copacilor și arbuștilor, ferindu-mă de lumina lunii de parcă totul ar fi un joc.

Porțile din față sunt larg deschise și, deși mușchii mei oboșiți mă imploră să aleg calea de scăpare facilă, nu-mi pot asuma un astfel de risc. Îmi scot frânghia din tolbă și o arunc peste zidul periferic al proprietății lui Gorst. Fibrele îmi mușcă mâinile bătătorite, iar brațele-mi protestează la fiecare mișcare, trăgându-mi trupul spre vârf.

Sar de cealaltă parte, aterizând cu ajutorul genunchilor mei moi. Datorită faptului că nu mă răneam niciodată când săream din copaci și de pe acoperișuri, sora mea spune că sunt ca o pisică. Personal, consider că mă asemăn mai degrabă cu o umbră – ascunsă, aproape invizibilă și mai utilă decât lasă de înțeles aparențele. Nu că alții s-ar sinchisi să observe.

Sunt la zece minute distanță de mers pe jos de casă și aproape că șchiopătez sub greutatea bunurilor furate. Ar fi atât de ușor să-i înmânez lui Madame Vivias ceea ce i se cuvine, să mă arunc în pat și să dorm douăsprezece ore la rând!

Dar nu pot. Nu după ce am văzut pe ultimul teanc de contracte.

Cu spatele întors spre casă, mă îndrept spre capătul aleii, pe lângă magazinul de rochii la care lucrează sora mea, Jas. După ce trec de colțul cârciumii lui Gorst și prin spatele unui coș de gunoi dând pe dinafară, mă strecor pe lângă intrarea către „locuințele familiale” ale orașului. Ce glumă bună! Clădirea de patru etaje are douăsprezece locuințe cu două camere, o baie și o bucătărie la comun pe fiecare etaj. Reprezintă un adăpost, ceva mai bun decât au mulți alții, dar după ce am văzut proprietatea lui Gorst, nedreptatea mă dezgustă.

Ușa prietenei mele Nik este întredeschisă, iar dinăuntru răsună suspine, hohote sfâșietoare de plâns. Prin deschizătură, o văd pe fiica ei, Fawn¹, ghemuită la perete, legănându-se,

¹ În traducere liberă, *căprioară* (n. tr.).

cu umerii tremurând. Fawn are aceeași piele și aceleași bucle întunecate ca mama ei. Cândva, Nik mi-a spus că totul s-a schimbat pentru ea odată cu nașterea fiicei sale – că din acel moment, tot ceea ce-a mai contat a fost să devină cea mai bună mamă care putea fi, chiar dacă însemna încălcarea unor limite pe care nu și-ar dori niciodată ca propria fiică să le încalce.

Împing ușa ca să intru și Fawn tresare.

— Șșș! Sunt doar eu, micuțo, șoptesc, lăsându-mă pe vine. Unde-i mama ta?

Înalță capul, iar lacrimile îi alunecă pe obraji. Suspinele îi devin din ce în ce mai puternice, mai intense, tot corpul îi tremură și se clatină ca și cum ar încerca să stea nemișcată în timp ce înfruntă rafalele unei furtuni invizibile.

— Nu mai am timp, spune Fawn.

Nu întreb la ce se referă. Știu deja. Aud pași și mă întorc să o văd pe Nik în spatele meu, cu brațele încrucișate, cu groaza umbrindu-i trăsăturile.

— A făcut-o pentru a mă salva, zice Nik cu vocea răgușită, de parcă ar fi plâns, dar și-ar fi înăbușit suspinele doar prin puterea voinței. A luat bani de la Gorst ca să-mi cumpere medicamente de la vindecător.

— Erai pe moarte, explică Fawn, ștergându-și furioasă lacrimile înainte să se uite la mine. Nu am avut de ales.

— Ai avut. Ar fi trebuit să-mi spui. Nu te-aș fi lăsat să semnezi acel contract.

Mă întind spre prietena mea și o strâng tare de mână. Problema cu disperarea este că ne fură alegerea corectă din lista de opțiuni. Nik știe asta la fel de bine ca oricine.

— Mă voi duce eu în locul tău, Fawny. Ai înțeles? spune Nik.

Întrezăresc o hotărâre nețarmurită în expresia prietenei mele, una care-mi frânge inima.